

Viața și evlavie

În epistola a doua a lui Petru Duhul lui Dumnezeu se adresează credincioșilor, care, asemenea apostolului, sunt caracterizați printr-o „credință de același preț”. Apostolul ne atenționează cu privire la „învățătorii falși”, care se vor găsi printre creștini, căci el spune: „între voi ...”, și prevestește stricăciunea care va caracteriza creștinătatea „în ultimele zile” (2 Petru 2.1; 3.3).

Să reținem, că apostolul nu descrie păgânismul, ci starea creștinătății din zilele noastre în care trăim – căci cine se îndoiește, că noi trăim „în ultimele zile”? – starea îngrozitoare a ceea ce aici ne este prezentat așa de plastic.

Natura îngrozitoare a acestei stricăciuni ne este prezentată prin ilustrații și tablouri folosite în mod obișnuit pentru aceasta. Suntem duși mult înapoi la „îngerii care au păcătuit”, ca în aceasta să găsim o paralelă la răzvrătirea creștinătății împotriva lui Dumnezeu. Lumea păcătoșilor dinainte de potop este folosită ca ilustrare a autorității și stricăciunii din creștinătate. Viața păcătoasă și „umblarea desfrânată” a oamenilor din Sodoma și Gomora este folosită ca să prezinte decăderea morală din creștinătate. Istoria lui Balaam este adăugată pentru a ilustra „setea de câștig”, care domină în aceste ultime zile. Ca să descrie reîntoarcerea creștinismului la aceste stări păgâne, apostolul folosește imaginea unui câine, care se întoarce la vărsătura lui și a unei scoafe spălate, care se reîntoarce să se tăvălească în noroi.

Însă mai este și un alt aspect al acestui tablou grav. Apostolul ne atenționează nu numai cu privire la rău, ci spre mângâierea și încurajarea noastră ne arată că în cele mai întunecate momente ale ultimelor zile este posibil fiecărui credincios în parte să fugă de stricăciunea care ne înconjoară și să trăiască o viață de evlavie. În afară de aceasta el ne încurajează să trăim această viață, prin aceea că ne prezintă făgăduințele gloriilor care vor veni, spre care conduce această cărare a evlaviei.

Putem astfel spune că această a doua epistolă are două teme mari. În primul rând ea ne prezintă viața de evlavie, care conduce pe credincios spre glorie. În al doilea rând ea ne atenționează cu privire la stricăciunea îngrozitoare a creștinătății, care va conduce la judecată. Un studiu scurt al felului în care aceste lucruri ne sunt prezentate în epistolă va clarifica aceasta.

Apostolul ne prezintă în 2 Petru 1 viața de evlavie și gloria împărăției, spre care ea conduce. În 2 Petru 2 și 3 până la versetul 10 el ne explică diversele forme de stricăciune și judecata, la care ele conduc. În afară de aceasta în capitolul 3 suntem atenționați să nu ne lășăm târâți de batjocoritorii care profită de îndelunga-răbdare a harului lui Dumnezeu ca să se dedea poftelor lor și neagă faptul că va veni o judecată. După ce am fost atenționați în felul acesta, suntem solicitați încă o dată să trăim viața de evlavie și să creștem în ea.

Ceea ce scrie apostolul Pavel în a doua sa epistolă adresată lui Timotei este în același sens cu ceea ce scrie Petru. El ne atenționează că creștinătatea „în ultimele zile” va avea „o formă

de evlavie”, „dar tăgăduindu-i puterea”. Dacă apostolul ne pune pe inimă cărarea despărțirii, atunci el ne îndeamnă totodată ca noi, după ce am pășit pe această cărare, să fugim de poftele tinereții și să urmărim dreptatea, credința, dragostea și pacea.

Cu câteva secole în urmă protestantismul a condamnat răul grav al catolicismului și s-a despărțit de el. Nonconformismul la rândul lui are probabil ceva de acuzat, un anumit rău în naționalismul protestant și se desparte de el. Așa-numiții „frați” pot condamna pe drept răul, pe care ei l-au găsit în catolicism, protestantism și în nonconformism, și se despart de acestea. Dar să ne gândim, că nici protestanții, nici neconformiștii și nici frați nu scapă de judecata lui Dumnezeu pentru că ei s-au despărțit de lucrurile rele, care contrazic adevărul. Dacă drumul exterior al despărțirii nu este însoțit de o viață lăuntrică de evlavie, atunci orice poziție exterioară, oricât de corectă ar putea fi ea, este nefolositoare.

Dar dacă avem dorința să fugim de stricăciunea din creștinătate și să trăim o viață de evlavie, atunci ar trebui să luăm în seamă și purtarea de grijă deosebit de mare, pe care a luat-o Dumnezeu, pentru ca să facă capabil pe fiecare credincios în parte să trăiască această viață în mijlocul răului înfiorător al ultimelor zile.

În primul rând: să observăm că temelia tare pentru o viață în evlavie a fost pusă la crucea lui Hristos. La aceasta se referă apostolul când vorbește despre „dreptatea Dumnezeului nostru și a Mântuitorului nostru Isus Hristos”. La cruce au fost îndeplinite cerințele drepte ale lui Dumnezeu prin Mântuitorul nostru, care S-a dat pe Sine Însuși ca ispășire pentru lumea întreagă (1 Ioan 2.2). Dumnezeu a fost satisfăcut și glorificat așa de mult, că acum El poate vesti tuturor iertarea, pe baza dreptății desăvârșite, și poate denumi pe fiecare credincios ca „îndreptățit în toate” (Faptele Apostolilor 13.38-39). Deci noi putem spune, că la cruce dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută, dragostea lui Dumnezeu a fost satisfăcută, Dumnezeu Însuși a fost glorificat și credinciosul este îndreptățit în Hristos.

În al doilea rând: vedem, că noi ca credincioși nu numai suntem mântuiți, ci și că Dumnezeu prin puterea Sa divină „ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavie”. Noi trebuie să ținem seama de puterea cărnii în noi, de puterea lumii din jurul nostru și de puterea diavolului împotriva noastră, însă puterea lui Dumnezeu, care depășește orice putere adversă, este pentru noi, și în această putere este posibil să trăim viața de evlavie.

În al treilea rând: Ca să ne încurajeze să trăim viața de evlavie, ni se spune că de aceasta sunt legate „făgăduințele cele mai mari și mai prețioase”. Pe parcursul epistolei învățăm că aceste făgăduințe ne leagă cu „Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” și cu „cerul nou și pământul nou”.

În al patrulea rând: înaintea noastră se desfășoară însușirile morale frumoase care caracterizează viața de evlavie. Apostolul vorbește despre credință, virtute, cunoaștere, înfrânare, perseverență, evlavie, dragostea de frați și despre dragoste. Nouă ni se cere să avem toate aceste lucruri, în timp ce una dă naștere celeilalte, așa că rezultatul este o viață liniștită și echilibrată de evlavie.

Desigur *credința* vine în primul rând, căci prin „ușa credinței” (Faptele Apostolilor 14.27) intrăm în domeniul binecuvântării. Și pentru viața noastră de credință practică, fără credință „este imposibil să plăcem lui Dumnezeu” (Evrei 11.6).

Virtutea înseamnă caracterul moral ales, și ea ar trebui să locuiască în credința noastră. În 1 Petru 2.9 vedem că noi am fost aleși ca să vestim virtuțile (sau caracterele alese) ale Aceluia care ne-a chemat. În textul original este același cuvânt în ambele locuri. Veridicitatea credinței se arată printr-o viață schimbată, care prezintă ceva din caracterele alese care se văd în desăvârșirea lui Hristos.

Cunoașterea este necesară pentru a prezenta aceste caractere alese, de aceea ea trebuie să fie prezentă în virtute. Oricât de veritabilă și sinceră ar fi inima, dacă ea nu cunoaște poruncile Domnului, atunci va fi eșec în ascultare. Este așa, cum a spus cineva: „O inimă sinceră are o însemnătate deosebită, dar chiar și inima cea mai caldă are nevoie de reglarea și călăuzirea printr-un duh instruit cu privire la voia lui Dumnezeu.” Slujba Martei pentru Domnul a revelat multe însușiri excelente, dar slujba nu a fost încălzită de cunoașterea gândurilor Sale – o cunoaștere, pe care Maria a obținut-o atunci când a șezut la picioarele lui Isus și asculta cuvintele Lui. Să ne rugăm împreună cu apostolul Pavel, ca să fim „umpluți de cunoștința voii Sale” (Coloseni 1.9), și ca dragostea noastră „să prisosească tot mai mult și mai mult în cunoștință și orice pricepere, pentru ca noi să putem deosebi pe cele excelente” (Filipeni 1.9-10).

Înfrânarea (sau stăpânirea de sine) trebuie să fie în cunoașterea noastră. Posedarea de cunoștințe fără stăpânire de sine poate conduce, ca la credincioșii din Corint, la îngâmfare și la o oarecare gloriificare de sine însuși. În 1 Corinteni 8.2 suntem atenționați, că dacă cineva folosește cunoașterea ca să se înalțe pe sine însuși, „încă nu cunoaște nimic cum trebuie să cunoască”. Cât de important este de aceea să se practice judecarea de sine, pentru ca noi, cu toată cunoașterea pe care o avem, să gândim modest despre noi înșine, și „să nu avem gânduri înalte despre noi înșine, mai presus de ceea ce se potrivește, ci să avem gânduri cumpătate despre noi” (Romani 12.3).

Răbdarea este necesară în legătură cu gândurile cumpătate despre noi înșine. Dacă prin har avem o evaluare înțeleaptă despre noi înșine, atunci vom fi probabil în pericol să devenim un om nerăbdător, care „se socotește a fi ceva, [în realitate] nefiind nimic” (Galateni 6.3). Noi trebuie să răbdăm astfel de pretenții nejustificate, prin aceea că suntem atenți la noi înșine, ca să nu cădem în ispită.

Evlavie sau teama de Dumnezeu ar trebui să se găsească în răbdarea noastră. Altfel există pericolul să trecem cu vederea răul real din noi sau de la alții, scuzându-l cu răbdarea față de slăbiciuni și eșecuri.

Dragostea de frați trebuie să fie prezentă, pentru ca noi, în timp ce suntem permanent preocupați să acordăm lui Dumnezeu locul care I se cuvine, să nu uităm ce se cuvine fratelui nostru. Alături de evlavie nu trebuie să uităm dragostea zilnică față de fratele.

Iubirea vine la sfârșit, căci noi trebuie să ne păzim ca dragostea pentru fratele să nu devină partinitate sau prietenie naturală. Trebuie să fie o *iubire potrivit etaloanelor divine*. Am început cu credința și ajungem în final la dragostea divină și prin aceasta avem parte de natura divină, despre care apostolul vorbește în versetul 4. Deci acestea sunt însușirile frumoase care caracterizează viața de evlavie.

În al cincilea rând: după ce el ne-a prezentat viața de evlavie, în versetele care urmează apostolul ne îndeamnă să trăim această viață, prin aceea că ne prezintă gloria acestei vieți și ne atenționează să nu o neglijăm. Ni se spune, că dacă „aceste lucruri sunt prezente din belșug” în noi, viața noastră nu va fi fără rod. Acolo unde se găsesc aceste însușiri frumoase, potrivite cu Hristos, este rod pentru Dumnezeu. Tatăl va fi glorificat și noi ne vom dovedi a fi ucenici adevărați ai lui Hristos, așa cum ne spune Ioan 15.8. După aceea suntem atenționați, că lipsa acestor lucruri conduce la orbire spirituală, care nu are nici clarviziune pentru gloria la care duce evlavie, și nici nu poate avea retrospectivă spre cruce, unde a fost judecată toată starea de păcătoșenie.

În al șaselea rând: suntem îndemnați să practicăm aceste lucruri, și astfel să rămânem păziți de „cădere”, și în viitor vom avea „din belșug intrare în Împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. Fiecare credincios va fi în această Împărăție, însă numai aceia care trăiesc viața de evlavie vor avea intrare din belșug. Apostolul nu vorbește despre predicare și dare de învățătură, sau de exercitarea unui dar, ceea ce nu este dat tuturor, și ceea ce ar putea însemna o evidențiere înaintea altora. El vorbește despre viața de evlavie ascunsă, care este accesibilă tuturor. Noi toți trebuie să ne păzim să nu ne evaluăm greșit pe baza vreunei slujiri neînsemnate, pe care o facem. În mod deosebit aceia care au un dar, și deseori apar în public, trebuie să se ferească în permanentele invitații, predici și lucrări publice *înaintea oamenilor*, să nu neglijeze viața ascunsă a evlaviei *înaintea lui Dumnezeu*. Nu ne atenționează Scriptura, că este posibil să predicăm cu toată elocvența despre oameni și îngeri, și totuși să nu fim nimic? Ceea ce aduce rod pentru Dumnezeu și în ziua care va veni va primi o răsplătire mare, este viața de evlavie, din care trebuie să curgă orice lucrare de slujire adevărată, și fără de care nici o altă activitate religioasă plină de râvnă nu aduce binecuvântare sufletului, chiar dacă ea în căile suverane ale lui Dumnezeu poate fi spre binecuvântarea altora, așa cum arată clar Filipeni 1.15-18.

În al șaptelea rând: ca să ne încurajeze în a trăi viața de evlavie, apostolul ne prezintă gloria Împărăției, la care ea conduce. El și alți doi ucenici au fost martori oculari ai acestei glorie „pe Muntele sfânt”. Acolo ei au văzut puterea și venirea Domnului Isus, care vor iniția instaurarea Împărăției. Acolo ei au văzut și „mărimea minunată” a lui Hristos, care va fi văzută în Împărăție, atunci când Acela care a primit dezonorare și ocară de la mâinile oamenilor, a primit „onoare și glorie de la Dumnezeu, Tatăl”. În afară de aceasta ei au văzut că în ziua gloriei Sale credincioșii vor fi „cu El”. În ultimul capitol apostolul ne conduce, în timp ce el are încă înaintea ochilor ceea ce noi ar trebui să fim printr-o purtare sfântă și evlavioasă, în duhul dincolo de Împărăția în care *domnește* dreptatea, spre cerul nou și pământul nou, în care *locuiește* dreptatea.

Dacă rezumăm adevărul referitor la evlavie, care ne este prezentat așa de minunat în acest pasaj al Cuvântului lui Dumnezeu, atunci vedem aici

1. *Baza vieții de evlavie este la cruce (2 Petru 1.1),*
2. *Puterea divină, care ne face capabili să trăim această viață (2 Petru 1.3),*
3. *Făgăduințele prețioase, care sunt legate de această viață (2 Petru 1.4),*
4. *Însușirile morale, care marchează această viață (2 Petru 1.5-7),*
5. *Rodul actual pentru Dumnezeu, care rezultă din această viață (2 Petru 1.8),*
6. *Intrarea din belșug în Împărăție, pe care o are această viață (2 Petru 1.11) și*
7. *Gloria Împărăției și starea veșnică, la care conduce această viață (2 Petru 1.11-21; 3.11-14).*

Dacă aceste lucruri stau astfel înaintea noastră, atunci înțelegem mai bine cuvintele apostolului Pavel: „evlavia este de folos la toate, având promisiunea vieții, a celei de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4.8).